

Arrest

nr. 177 676 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 november 2015, in functie van zijn schoonzus met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 mei 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2015 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis§2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.'

Verder stelt artikel 47/3,§2 van de wet het volgende: 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.'

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene het volgende document over: een uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters m.b.t. de samenstelling van het gezin van [L. M.] d.d. 18.02.2016 afgeleverd door de gemeente Harelbeke.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon of dat hij deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst of origine. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Er werd dienaangaande geen enkel bewijs voorgelegd. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).

Verder heeft betrokkene niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, ze heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen, voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."

Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch hij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is.

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag.

Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/11:

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) [U]it de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast [te] worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn

van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip “land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.⁽⁴⁸⁾

Dat het begrip “land van herkomst” wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan de het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling is het geleverde bewijsstuk namelijk “samenstelling van gezin” het enige juiste bewijsstuk dat verzoeker kan inleveren.”

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

Het feit dat in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt geduid dat in het geval een staatsburger van een derde land verklaart “ten laste te zijn” van een burger van de Unie, het land van herkomst de staat kan zijn waarin een staatsburger van een derde land verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft willen aangeven dat het begrip “land van herkomst” niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert ook niet dat verweerder in voorliggende zaak België – het gastland – als het land van herkomst van verzoeker diende te beschouwen.

Evenmin blijkt dat het standpunt van verweerder om in casu België niet als “*land van herkomst*” te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt.

Verweerder heeft er daarenboven terecht op gewezen dat uit het loutere feit dat verzoeker gedomicileerd is op hetzelfde adres als een burger van de Unie niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij “*ten laste*” zou zijn. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder onterecht oordeelde dat België niet het land van herkomst kan zijn waar hij ten laste is aangezien hij hoe dan ook de vaststelling niet weerlegt dat er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij effectief ten laste is van een burger van de Unie.

Het gegeven dat verweerder niet heeft geduid wat het land van herkomst van verzoeker is, leidt op zich ook niet tot de conclusie dat een appreciatiefout werd gemaakt of dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is.

Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon.

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.”

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te leiden tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan het volstaan aan te geven dat niet blijkt dat er redenen zijn om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen.

Voorts moet worden gesteld dat aangezien de bijlage 20 aan verzoeker is gericht hij niet kan voorhouden niet te begrijpen dat met de zin “*artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken*” wordt verwezen naar zijn verblijfssituatie, dit te meer omdat deze zin wordt voorafgegaan door de vermelding “*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen*” en in de aan verzoeker ter kennis gebrachte akte duidelijk wordt uiteengezet dat hem het recht op verblijf wordt geweigerd en het attest van immatriculatie waarover hij beschikte dient te worden ingetrokken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS